

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Adam Matuszak (spr.)
Sędziowie	sędzia WSA Beata Jezielska sędzia WSA Bogusław Jażdżyk
Protokolant	referent Małgorzata Gaida

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 r.
sprawy ze skargi Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
na uchwałę Rady Miasta Ełku

z dnia 24 października 2017 r., nr XXXVII.370.17

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

**stwierdza nieważność § 10 ust. 8 pkt 2 uchwały Rady Miasta Ełku
nr XXXVII.370.17 z dnia 24 października 2017 r. w sprawie uchwalenia
miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego
„Ełk- Osiedle Grunwaldzkie 2”.**

za oryginał właściwe podpisy

ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

ref. M. Gaida

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2017 r. Rada Miasta Ełku podjęła uchwałę nr XXXVII.370.17 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego "Ełk-Osiedle Grunwaldzkie 2".

W złożonej do tut. Sądu skardze Wojewoda Warmińsko-Mazurski wniósł o stwierdzenie nieważności § 10 ust. 8 pkt 2 powyższej uchwały.

W uzasadnieniu skargi podał, że w przepisie tym Rada Miasta przyjęła, iż na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej dopuszcza się stosowanie odnawialnych urządzeń o mocy do 100 kW. W ocenie organu nadzoru powyższy zapis rażąco narusza art. 4 i art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961, z późn. zm.), dalej jako „ustawa o inwestycjach”. Wojewoda podniósł, że zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach pojęcie „elektrownia wiatrowa” oznacza budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. 2017 r. poz. 1148, z późn. zm.). Przepis ten definiuje pojęcie mikroinstalacji - jako instalację odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV lub o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 120 kW. Wojewoda stwierdził, że rygorom ustawy podlegają więc elektrownie wiatrowe o mocy większej niż moc mikroinstalacji, czyli powyżej 40 kW. Ustawa o inwestycjach przewiduje zaś, że dopuszczenie w ustaleniach planu umiejscowienia elektrowni wiatrowych o mocy mniejszej niż 100 kW, lecz wyższej niż 40 kW, skutkuje koniecznością spełnienia warunków zawartych np. w art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 1 pkt 1 i pkt 2.

W odpowiedzi na skargę Rada Miasta Ełku uznała skargę za zasadną.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2188, z późn. zm.), sądy administracyjne

Sygn. akt II SA/OI 63/18

sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę administracji publicznej. Kontrola, o której mowa w § 1 sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej (§ 2 art. 1 tej ustawy).

Zakres kontroli administracji publicznej sprawowanej przez sądy administracyjne obejmuje również orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej, co wynika z art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369, z późn. zm.), powoływanej dalej jako: „p.p.s.a.”. Zgodnie zaś z art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 z późn. zm.), uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Z kolei art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stanowi, że po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Taka sytuacja zaistniała w rozpatrywanej sprawie.

Podnieść również należy, że oceny, czy zaskarżony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest obarczony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd dokonuje przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2017 r., poz. 1073, z późn. zm.), dalej jako: „u.p.z.p.”. W myśl tego przepisu istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Wyjaśnienia wymaga, że pojęcie „trybu sporządzania planu miejscowego” (zwanego też „procedurą planistyczną”), którego zachowanie stanowi przesłankę formalnoprawną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa, odnosi się do sekwencji czynności, jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do

Sygn. akt II SA/OI 63/18

uchwalenia planu miejscowego, poczynawszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu, a skończywszy na jego uchwaleniu. Natomiast pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego”, których uwzględnienie stanowi przesłankę materialnoprawną zgodności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z przepisami prawa, należy wiązać z samym sporządzeniem (opracowaniem) aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej (zob. wyroki NSA z dnia 25 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 1778/08, oraz z 11 września 2008 r., sygn. akt II OSK 215/08, dostępne pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, dalej jako „CBOSA”).

Ocena legalności zaskarżonej uchwały przez Sąd w tak zakreślonej kognicji wykazała, że skarga jest zasadna.

Stosownie do art. 2 pkt 1 ustawy o inwestycjach elektrownia wiatrowa to budowla w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składająca się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz.U. poz. 478, z późn. zm.), stanowiącego, że mikroinstalacją jest instalacja odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW, przyłączona do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym niższym niż 110 kV lub o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 120 kW.

Ustawodawca przewidział w art. 4 i art. 5 ustawy o inwestycjach, w jakich odległościach mogą być lokalizowane i budowane elektrownie wiatrowe - od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, oraz w jakich odległościach mogą być lokalizowane i budowane budynki mieszkalne albo budynki o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa - od elektrowni wiatrowej. Zastrzegł w art. 6 pkt 2, że organy gminy oraz wojewoda uwzględniają te odległości przy sporządzaniu oraz uchwalaniu albo przyjmowaniu planu miejscowego albo jego zmiany. Ponadto nakazał w art. 7 ust. 1 ustawy o inwestycjach, aby plan miejscowy przewidujący lokalizację elektrowni wiatrowej określał maksymalną całkowitą wysokość elektrowni wiatrowej i został sporządzony co najmniej dla obszaru, na którym, zgodnie z art. 4 ust. 1, nie mogą być zlokalizowane nowe budynki mieszkalne albo budynki o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, a którego granice są wyznaczane z uwzględnieniem maksymalnej całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej określonej w tym planie.

Sygn. akt II SA/OI 63/18

Zgodnie natomiast z art. 15 ust. 7 cytowanej ustawy do projektów planów miejscowych albo ich zmian oraz inwestycji realizowanych na podstawie ustaleń tych planów, w stosunku do których przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) dokonano wyłożenia, stosuje się przepisy dotychczasowe;
- 2) nie dokonano wyłożenia, stosuje się przepisy ustawy.

W sprawie jest bezsporne, że projekt przedmiotowego planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu od 7 sierpnia 2017 r. do 5 września 2017 r. Wobec tego, akt ten powinien uwzględniać cytowane wyżej regulacje w zakresie lokalizacji elektrowni wiatrowych w rozumieniu tej ustawy – a więc elektrowni wiatrowych o mocy większej niż 40 kW.

W § 10 ust. 8 pkt 2 zaskarżonej uchwały, ustalając zasady adaptacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną, przewidziano natomiast wyłącznie, że na potrzeby wytwarzania energii elektrycznej dopuszcza się stosowanie odnawialnych urządzeń o mocy do 100 kW.

Uregulowane to niewątpliwie jest niezgodne z cytowanymi wyżej przepisami ustawy o inwestycjach, dopuszczając możliwość dowolnej lokalizacji elektrowni wiatrowych o mocy większej niż 40 kW na terenie objętym ustaleniami planu miejscowego. Powyższe stanowi o istotnym naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 147 § 1 p.p.s.a., Sąd stwierdził nieważność § 10 ust. 8 pkt 2 uchwały nr XXXVII.370.17 Rady Miejskiej w Ełku z dnia 24 października 2017 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego "Ełk-Osiedle Grunwaldzkie 2".

Wszystkie kopie są zgodne z oryginałem

A ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM

ref. Halgorzata Gaido